Όπως όλα τα θέματα με βαριά ιστορία που διέπουν τη ζωή, έτσι το ράλυ «Ακρόπολις», ως θεσμός πια και όχι ως ένας αγώ νας, υφίσταται τις πιέσεις του παρελθόντος, τις ανησυχίες του παρόντος και τις ανασφάλειες του μέλλοντος. Όλ α τούτα παίρνουν εκθετικές διαστάσεις, όταν συμβαίνουν σε μια χώ ρα με τσακισμένη οικονομία, σε έναν τόπο που αδυνατεί να δράσει αυτόνομα.

Μοιραία σε αυτό το πλαίσιο, η τροχιά του «Ακρόπολις», υπήρξε εκπτωτική. Λογικά ήρθε και ο υποβιβασμός του από το Παγκόσμιο στο Ευρωπαϊκό πλαίσιο καθώς και η σοβαρή απειλή για ολοκληρωτική απώλεια.

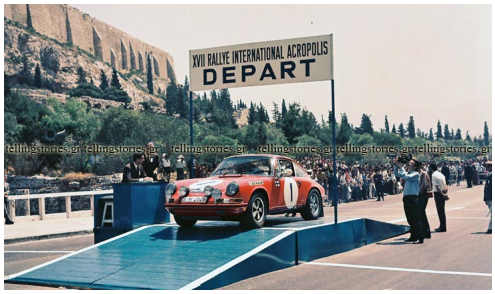

Μάιος 1969. Κάτω από ένα λαμπρό Αττικό φως, η 911 S των Φιλανδώ ν P. Toivonen - M. Colari, με τον άσσο στην πόρτες, καθώ ς κάθεται ψηλά πάνω στις τέσσερις απαστράπτουσες Fuchs εκκινεί πρώ τη το 17ο Δ.Ρ.Α. Μετά από 3.280 χιλιόμετρα θα γύριζε στο ίδιο σημείο, πάλι πρώ τη μπροστά από τα 22 αυτοκίνητα που είχαν επιζήσει από τα 70 που εκκίνησαν.Ήταν επίσης, η πρώ τη νίκη του διάσημου γερμανικού κουπέ στο Δ.Ρ.Α. Μέχρι στιγμής και η τελευταία.

Κουβαλώντας ένα πλούσιο και λαμπρό παρελθόν, μπορούμε να ισχυριστούμε με μεγάλη ακρίβεια ότι η πλατφόρμα που το ανέδειξε, που το έκανε διεθνές, που το έστειλε στην κορφή των ράλυ του Παγκοσμίου, ή ίδια το έθαψε στην σημερινή αγωνία. Όχι τα ίδια πρόσωπα, ασφαλώς. Ακούγεται σαν μια παιδοκτονία. Δεν είναι η πρώτη σε αυτή τη χώρα, που η ιστορία πηγάζει από την μυθολογία. Ας θυμηθούμε τον Κρόνο.

Κι όπως τότε έτσι και τώρα, αυτός ο πόλεμος μεταξύ των Τιτάνων, που δεν ήταν και τόσο Τιτάνες, και των Ολύμπιων, που δεν ήταν πάντα Ολύμπιοι, θα κρατήσει μια δεκαετία. Το αν ο Κρόνος και οι Τιτάνες του, θα φυλακιστούν στα Τάρταρα, όπως μας διδάσκει η μυθολογία, είναι μια άλλη κουβέντα. Η πορεία του Χρόνου θα δείξει την τύχη του Κρόνου. Η ζημιά όμως

έχει γίνει, συνεπώς το Δ.Ρ.Α. το περιμένει ένα πολύ αβέβαιο αύριο.

Στο προκείμενο τώρα. Έχουμε να διαλέξουμε, θεωρητικά, ανάμεσα από τρείς επιλογές:

Α: Παίζουμε τα ρέστα μας

Για να ξανανεβούμε στην πρώτη κατηγορία. Ψάχνουμε για χρήμα, αγνοούμε ότι μπορεί να ακουστεί και λίγο ως πρόκληση να ζητούμε ένα μύριο, για να κάνουμε διεθνή αυτοκινητικό αγώνα σε μια τσακισμένη χώρα. Υπάρχει εξάλλου και το ισχυρό αντι-επιχείρημα της προβολής. Ανάδειξη της καλλονής της χώρας, εισαγόμενο χρήμα, τουρισμός και τα τοιούτα. Ταυτόχρονα κινούμαστε στα λόμπι της FIA για να βρούμε κάπου να το χωρέσουμε. Πράγμα ίσως πιο δύσκολο από το χρήμα, το οποίο κάθε άλλο παρά εύκολο είναι.

Αν όλα πάνε καλά, σε μια τριετία το Δ.Ρ.Α. ξαναγυρίζει στα λαμπερά σαλόνια, έρχονται τα πρώτα ονόματα, οι κορυφαίες ομάδες, κάνουμε και το σόου στην αρένα του Ο.Α.Κ.Α., φοράμε τα καλά μας, κορδωνόμαστε, και φαντασιωνόμαστε ότι ζούμε ένα κανονικό Δ.Ρ.Α. Μανατζαραίοι, εκφωνητές, κονφερασιέδες, δημοσιοσχεσάδες, πρώην και νυν ειδικοί, ανειδίκευτοι και λοιπαί δημοκρατικαί δυνάμεις καλούνται να ζήσουν το όνειρό τους. Παράλληλα να βγάνουν κι ένα μεροκάματο.

Β: Βολευόμαστε με ότι έχουμε.

Κάνουμε ευφυείς κινήσεις, όπως π.χ. το τριήμερο της διάρκειάς του. Προσφέρουμε πολύ καλές κλασσικές ετάπ, να και η εκκίνηση με τον ιερό βράχο στο φόντο, έστω και από το Διόνυσο, αφού οι αγκυλώσεις και Δημόσιο συχνά είναι ταυτόσημες έννοιες.

Θα ήμαστε οι πρώτοι στο (εωρωπαϊκό) χωριό, αφού με διαφορά θα είναι ο πρώτος σε όλα τα επίπεδα, αγώνας του θεσμού, και κοιτάμε να μπαίνει στα ταμεία κάποια υπεραξία, μπας

και συμμαζευτεί το Ελληνικό μότορσπορ. Όχι η τρέχουσα γενιά, αυτή δεν θα το προλάβει. Οι επόμενες. Ε! εννοείται ότι θα γλυκοκοιτάμε και το Παγκόσμιο, όπως την κόκκινη μηλιά, το μαρμαρωμένο βασιλιά και τα ρέστα. Πάλι με χρόνια και καιρούς κλπ.

Γ: Αντίο.

Στο καλό αγαπημένοι F.I.A.τζήδες, νάστε καλά, να κάνετε τα ετήσια συνέδριά σας, και να λομπίζετε κατά το δοκούν. Ευχαριστούμε για τα τόσα όμορφα χρόνια συνεργασίας, αλλά από εμάς αντίο. Εξάλλου τα τέλη συμμετοχής εις τας διοργανώσεις, είναι υπερβολικά, ασε που μερικοί ημεδαποί κατσαπλιάδες τα περιγράφουν και ως νταβατζιλίκι (Oh Mondieu!). Δια τους αγωνιούντες περί την διεθνή μας εκπροσώπηση, θα υπάρχει η Διελπίς η οποία θα αναλάβει, ασκαρδαμυκτί, το αντίστοιχο βάρος με το Grand Prix στην Δραπετσώνα, μετά το Grand Succes, στο νησί των ιπποτών.

Οι Ομοσπονδιακοί να κινηθούν όπως το Paris Dakar, όπως το Le Mans, όπως το Pikes Peak. Και να στήσουν ένα αληθινό, παραδοσιακό Ακρόπολις 2.000 χιλιομέτρων, με νυχτέρια, με σκόνη και με λάσπη, με τα πάντα. Όπου θα τρέχουν όλοι. Ταμπλιγιουαρσίδες, γκρουπνίδες, γκρουπάλφα, πεντάλφα, ιστορικοί, ανιστόρητοι, ηλεκτρικά, gazogene, ότι υπάρχει. Να προστεθεί και ένα υβρίδιο ρεγκιουλαριτάδων με εξοπλισμό sporting σε ένα παράλληλο πλαίσιο.

Εκατό και βάλε συμμετοχές, βοήθεια από τις περιφέρειες, κάποια χορηγία από βενζινάδες, από ξενοδόχους στην Καλαμάτα (ώστε να τιμήσουμε και τον κυρ Αντώνη που μας κούνησε τη σημαία στο Ζάπειο, το ΄13, ε;), στην Καλαμπάκα. Να το απλώσουμε σε Χάνι Μουργκάνι, σε Ταΰγετο, με τέσσερις ημέρες δράσης, όλα ανοικτά, χωρίς service park, όλα ελεύθερα, με ουσία, με χρώμα και αρκετή από ουτοπία. Και λίγο πιο νωρίς. Το δεύτερο δεκαήμερο του Μάη. Να΄ρθει και καμιά βροχούλα. Γιορτή. Πως το είχε εκείνος ο αμερικανός ο, ...ο νομπελίστας;[1] A moveable feast. Μια κινητή γιορτή! Έτσι.

Μέχρι να συμβεί κάτι από τα παραπάνω, καλή επιτυχία στο φετινό, 64ο, Δ.Ρ.Α.

(1) Δεν λέω, καλός ο Ernst Hemingway, πυγμάχος, κυνηγός, νομπελίστας, πολεμικός ανταποκριτής και τόσα άλλα, αλλά, καταθλιπτικάρας. Για αυτό και τέτοιο τέλος. Δηλαδή ο Ρίτσος, με το Μακρονήσι στις αποσκευές του, τι έπρεπε να κάμει;